

undervisningen mere og mere maatte trænge ind i alle Skoler, ikke tvungen af pekuniære Hensyn, men fordi det maatte staa for den almene Bevidsthed som det ene rigtige.

Fru *Ragna Nielsen*, f. Ullmann (Norge).

Norge er, saavidt jeg ved, det Land i Europa, hvor vi er komne længst med Indførelse af Fællesundervisning. Der er to Momenter, som har bidraget hertil: *Fattigdommen* og *Landets spredte Befolkning*. I Almueskolerne paa Landet har saaledes Fællesundervisning længe været praktiseret, og i 1885 blev Adgang til Middelskolerne og de lærde Skoler aabnet for Pigerne. Private Skoler begynde at komme efter, rigtignok faa af principmæssige Grunde, de fleste af økonomiske Hensyn. Nu er det jo saa, at man maa være glad over, at Pigerne har faaet Adgang til højere Undervisning, men man maa ikke tro, at deres Ligeberettigelse med Gutterne er fuldt anerkjendt. I Kirkedepartementets Skrivelse af 25. November 1885 siges, at Pigers Optagelse kun maa finde Sted, hvor dette kan ske uden »væsentlig Ulempe« for Undervisningen og kun, hvor »Klassernes Talrigheid ikke lægger Hindringer i Vejen for en eller flere Pigers Optagelse.« Dette er karakteristisk for saa vidt, som det der som saa mange Steder ellers viser sig, hvor vanskeligt det er for de fleste Mænd fuldt og af Hjærtet at erkjende, at Kvinder og Piger har *Ret* til de samme Goder som Mænd og Gutter.

(Fortsættes.)

Et Lægemedel.

Af

Massi Bruhn.

(Fortsat.)

Tanken om Fortiden overvældede hende aldeles, hun begyndte at græde. Nervøst og hysterisk lød det, men Dr. Holm var alligevel ganske tilfreds med denne Virkning af hans Forslag.

»Jeg kan ikke,« sagde hun klagende. »Jeg duer ikke til noget mere, jeg kan ikke, jeg er saa træt, jeg sidder bare og venter paa at dø — lad mig være i Ro. — Jeg har jo Penge, du skal faa Penge med til den fattige Kone, saa kan hun tage sig en Sygeplejerske.«

»Snak, Ragnhild! venter du paa at dø, saa kan du lige saa godt gøre det der, og saa kan du med det samme lære, hvordan et skikkeligt Menneske bærer sig ad dermed. — Kom nu med, det er ikke hver Dag, der tilbyder sig Lejlighed for en lille forkælet, egoistisk Pige til at være god og nyttig — vil du, kære Ragnhild.«

Hans Stemme var saa underlig blød og dyb, syntes hun. Var det virkelig ham, der talte saaledes til hende? Hun saa op paa ham, mon han ikke gjorde Løjer med hende? — Det lignede ham slet ikke at bede hende om noget. — Jo, han mente, hvad han sagde, det barske, alvorlige Ansigt havde faaet et mildt Udtryk, hun aldrig før havde set.

Hun rejste sig og gik hen imod Døren til Entreen for at hente sit Tøj, men saa standsede hun.

»Det er jo Galskab af dig, Knud, at forlange noget saadant af mig. Jeg kan ikke, jeg er jo syg, jeg har ikke været ude i otte Dage, og det sner, og jeg skal jo spise til Middag Kl. 5.«

»Og hvad saa mere, Ragnhild? Alt det, du der siger, vil jeg paatage mig Ansvar for — Tag nu dit Tøj paa, medens jeg gaar ind og siger far vel til Tante, jeg skal nok sige hende, at du gaar ud og spiser med mig, saa hun ikke behøver at vente dig hjem til Middag.«

Ragnhild følte endnu en svag Tilbøjelighed til at gøre Modstand, men der var noget i hans Blik, hun maatte lyde, det lyste af en Vilje, der i dette Øjeblik bøiede hendes. — »Jeg gaar med dig,« sagde hun og gik hurtigt ud af Stuen.

De passerede det meste af Vejen i Tavshed.

Da de kom et godt Stykke Vej ud ad Nørrebro, drejede Dr. Holm ind ad en Port, og saa gik de over Gaarden hen imod Baghuset.

En Duft af varm Middagsmad slog dem imøde og blandede sig paa en ikke ubehagelig Maade med den friske Vinterluft.

»Er det her, hun bor, »din Kone«?» sagde Ragnhild.

»Nej.« Doktoren pegede paa Døren. »Ser du ikke, at der staar Arbejderkøkken? Nu har jeg jo lovet Tante, at jeg skal sørge for din Naturalforplejning i Dag, og saa tænkte jeg, at vi kunde spise til Middag her. — Det gør jeg selv saa tidt. Hvad, du er da ikke bange for at gaa derind.«

Han tog Ragnhild med et fast Tag i Armen.

»Husk paa, du er Fremskridtskvinde, og at du har en Mission. — Fra saadanne Steder som her er det netop, I maa begynde jert Arbejde. De Menesker, du træffer her i Fattigkvartererne, det er dem, I skal have fremad, her er den bløde, varme, udyrkede Muldjord, der har ligget brak i Aarhundreder, prøv at saa en virkelig sund Sæd her, og du skal se, den vil spire og gro langt anderledes, end ved alle Eders fine Foredrag, — men det kan vi jo for Resten altid tale nærmere om.«

Der var propfuldt af Folk overalt i Lokalet, men endelig lykkedes det Doktoren at skaffe Plads til dem ved et lille Bord i et Hjørne af Værelset.

»Hvad har vi til Middag,« spurgte han en af de kvindelige Elever, der vartede op.

»Noget, Doktoren kan lide, Vælling og Banked.«

»Brillant, Marie! Lad os saa i en Fart faa to Portioner.«

Ragnhild saa sig om i det store Rum, her var egentlig morsomt, noget helt nyt. Hun havde rejst meget, set og hørt meget, ogsaa om Arbejdere og Arbejderforhold, men i nogen direkte Berøring med denne Del af Samfundet havde hun aldrig været, det havde ligget saa uendelig fjernt. Nej, saadan havde hun slet ikke tænkt sig, at der kunde være i en Beværtning for Arbejdsfolk, her var saa roligt . . . Her var jo Folk imellem, der saa ligefrem intelligente ud.